



Prokletstvo, evo ga opet. A još se od Božića ne oporavismo. Zašto ga ne stave u srpanj, kad već mogu Dane državnosti mijenjati kao gaće... Dakle, jedna stara hrvatska poslovice kazuje ovako: Valentinovo je u biti izmišljotina nekog tipa koji je zaboravio na vrijeme čestitati rođendan svom komadu. Vjerojatno je isti bio dan prije, dakle, 13. veljače, i onda joj je mladić sutradan došao s pričom »Draga, namjerno ti jučer nisam čestitao rođu jer sam malo istraživao povijest i horoskop. Pa zaključio da ti je baš danas Feng Shui u Marsu, Venera u Karijesiopeji, a u šalici turske kave s grahom sam vidio kako je danas puno ljepši dan za izlazak, pa te vodim na večeru. Oh, vidi buketić!« A kako žene više vjeruju horoskopu nego trojici doktora znanosti, desio se popuš. Iako je dotični noć prije do 4 ujutro fukao tajnicu.

TRGOVCI NANJUŠILI MASNU I LAKU LOVU

Uglavnom, blef je uspio, tip se nakon uspjeha danima kurčio po birtiji, ona se hvalila frendicama kako joj je dragi divan, mudar i susretljiv, i dogodne je već pola Massachussetsa ili Vermonta zaboravnih muževa/frajera/ljubavnika (usranih od straha što su nešto zabrljali) hitala četrnaestog drugog svojim curama s buketom u jednoj, i bombonjerom u drugoj ruci. Proizvođači slatkiša, cvjećari, vlasnici restorana, parfemdjije, oni što miksaju naftu u pomade, i ostali trgovci su nanjušili masnu i laku lovu i tako je krenula lavina. A kako Hrvati samo tako prihvaćaju sve što je glupo, kičasto i ne mora se raditi – eto i pelcanja... Jedino ni dalje ne mogu vjerovati koliko se može prodati ičega u obliku srca, srčeka, srdašca. »Ovoliko te volim«, »Ti si moje...« i ina smeća dižu utrobu više od pojave domaćih stilista, ili reprize Mog prijatelja Willieja. Kao da nema ljepših organa od tog debelog mišića...

Valentinovo se tako danas pretvorilo u čistu marketinšku potrebu poput Djeda Mraza. S time da ovaj datum umjesto velikooke dječurlije željne tračnica i bombona pokušava natjerati mužjake da ispunjavaju želje svojim ženama barem na jednu večer. Po njihovim smjernicama. Jednosmjerno. Mi tu uopće nismo bitni. Valentinovo je prokletstvo jer je izmišljeno, forsirano, na silu i bez veze. Ali ima i svojih dobrih strana. To nam je prilika da se izvučemo od nekog sranja koje smo nedavno napravili, a ako oduševimo svoju odabranicu dubinom kese koju smo

spremni odriješiti, ili kreativnošću uloženom u izbor poklona - osigurali smo si mir u vezi na barem mjesec dana.

AKO JE VEZA DULJA VALENTINOVO JE LOŠE PROVEDENA VEČER

Velik je problem ako Valentinovalo naleti u doba dok je veza još u početku. Dakle, oko treće kave kad mi bismo, a vi još ne znate biste li, te se igrate vatrom i ispipavate koliko smo ozbiljni. E, u tom se slučaju nikako ne smijemo prenatragiti, jer ako se previše istrošimo – razmazit ćemo vas. A kod žena nažalost nema čevapa nakon ramsteka... Ako smo pak usred dobre veze, onda nema potrebe za forsiranom večerom i gužvanjem sa stotinama debila u košuljicama i kravaticama koji si nešto guguču preko polupunih tanjura s paštom koju plaćaju kao da jedu muf od muflona. Jer ako je veza prava, onda si svaki dan nešto poklanjaš i to te diže više nego jastog u bešamelu punjen tartufima, kolibrijevom zadnjom ložom i biserjem. A ako je veza u komi, onda i najskuplja čokolada i najrazvikaniji lokal mogu tek na kratko produžiti agoniju. Ako je veza dulja od tri godine, izlazak na Valentinovalo je jedna vrlo nervozna i loše provedena večer, jer se i ona i on stalno osvrću oko sebe u strahu da će negdje za susjednim stolom vidjeti svog ljubavnika ili ljubavnicu.

Na kraju se sve svodi da se žene vesele tom danu jer mogu pokazati svijetu novu haljinu/šminku/cipele. Što nažalost vrlo rijetko paše u kombinaciji s pripadajućim muškarcem. Koji već od drugog dana prohodavanja nije onoliko šarmantan i idealan kao dok vas je bario. Pa se vi nervirate što će on obući, hoće li se obrijati, znati naručiti pravo vino a ne da konobar koluta očima i naravno – hoće li platiti i ostaviti dovoljno veliku napojnicu pa da ih netko otprati do vrata, a ne da im pljune u džep kaputa. Da ne spominjemo gafe koji se događaju ako hodate s napadačem Dinama koji briše nos u stolnjak, ili pika grašak sa štapićem u japanskom restau, ili pak rumenilo i znojenje vašeg 63-godišnjeg donatora-ljubavnika zbog kojih ne odzdravljate frendicama za susjednim stolom... Apropos nedostatku dobrih restorana, kako su Hrvati nažalost jedna jako pomodna sorta, tako su i mjesta u restoranima rezervirana kao u garažama – na sat vremena. »Gospodo, gle, treba doći još golupčića, svijeća vam je dogorjela, zamotat ćemo vam mousse u doggy bag«, pa će vam i to ubiti veselje druženja.

OTKAKO JE VALENTINOVA POSTOJI MUŠKA ČEŽNJA ZA ČITANJEM ŽENSKIH MISLI

Muškarci na to gledaju malo drukčije. Oni zbroje sve grijehe koje su napravili od zadnjeg većeg zajedničkog pokazivanja, i onda kvantitetom pokušavaju to nadoknaditi. Najteže je zapamtiti godišnjicu veze, jer mi za taj datum uzimamo sekundu prvog seksa, a vi trenutak kad su nam se prvi put sreli pogledi. Zaboravljanje rođendana je srećom passe otkad imamo Facebook. Naravno, samo u slučaju da se ne zaboravite ponekad prijaviti i s tim profilom kojeg ste prijavili

djevojci. Odlazak s dečkima na tekmu je nešto zbog čega se ne bi trebalo ispričavati. Osim ako vas ona čeka doma u halterima i puricom s mlincima. Dogovorenom puricom s mlincima. Zbog koje je tri sata pogrbljena pekla i zalijevala mašču i ramenom držala slušalicu s mamom na drugoj liniji pa ima uklještenje živca naredna dva tjedna.

Otkako je Valentinova, postoji i muška čežnja za čitanjem misli ženama i nadom da im možemo priuštiti savršenu večer. Žene se vole duriti. Minimalno jednom mjesečno da nam dokažu kako je lijepo posjedovati ih pa da se za to treba i malo oblijetati. Pa nam zamjeraju neke stvari i guraju nam ih pod nos. Kako su rođendani ipak rezervirani za razgovore s rodbinom i čestitanja frendica pa nema dovoljno koncentracije (a godišnjicu zaboravimo), tako nam je ovo prilika da zasijemo u punom svjetlu. Dakle, idealan je poklon torbica od 20.000 kuna, čizme od bar 10 i po jedna ruža za svaki dan što vas poznajemo. I da joj sve to poklonite kad joj skinete povez s očiju dok je privatnim mlažnjakom vodite u kolibu na Mauricijusu. Gdje ste naručili ljeto. I oslijepili svo stanovništvo otoka da joj ne vidi striju. Al' to može Berlusconi, Trump, Mamić, Todorčić i još jedan. Ali ne smijete ni pomisliti pokušavati s Montanom, lizaljkom i izlaskom na klupu u park ispred zgrade. Smrtnici koji žele pošteno odraditi tu obvezu si jednostavno trebaju oprati grijehe s nekom sredinom, bez pretjerivanja. Da se ne bi ponovilo Valentinovo devedeset i neke kad sam polumrtav pijan na tulumu zakrmio kraj neke tete na kauču i u snu je zagrlio i čeprkao joj po kosi. Nisam išao dalje od toga, sestre mi, ali me par dana nakon toga ubila savjest, jer ne bi htio ni da mojoj tada najdražoj neki Robert, Igor ili Hrvoje prtlja svojom od pive masnom ručetinom po defaultno mojim kovrčama. Pa sam digao sve pare od student servisa, maznuo staroj iz novčanika puno novca, kupio skupu knjigu, skupi parfem, napravio jedan od najboljih »Frutti di tutto di fridž« rižota u životu i kupio poput krvi 20 crvenih komada cvjetova. I dočekao je čist poput tena Marka Grubnića nakon tretmana, nasmiješen, čio i opečen od stotinjak svijeća koje su sluzile vosak po maminom parketu dok je ista s nadrkanim joj najdražim, na silu gledala već treći film u kinu. I uđe ona na vrata, pogleda ruže i zasikće – kurvin sine, sigurno si me prevario... Očekivani snošaj, nula bodova. Ruže umrle. Parfem ispario. Knjiga zaboravljena. Vosak na parketu – još živi...

ODABERITE JEDAN DAN U MJESECU, TJEDNU, TROMJESEČJU SAMO ZA VAS DVOJE

I tako se mi tjerani savješću i grižnjom iste uglavnom spremamo za tu kobnu večeru. Princip je isti kao i kod ubojstva. Ubojica je onaj koji plati najveću čitulju. Pa što imamo veći osjećaj krivice, to smo šire ruke. Ali kako ste vi ipak jači psiholozi, često nas pročitate, pa moramo jako paziti. Da nam bar dozvolite da na večeru idemo u parovima, ali kad onda mislite da nećete doći do izražaja kad počnemo sa svojim kumom mljet o muškim temama. A i kuma možda ima skuplju maskaru... Užasno nervira to proglašavanje Valentinova intimnim druženjem a svodi se na izlazak među brojne i nepoznate ljude. I jezivu srceslamajuću ljigavu mjuzu, krezubog violinista i tete s celofanskim ružama. O, da nam je nestati...U moderno se doba veza svodi na rijetke nalaske i opravdavanje zašto se ne vidite češće. Muškarce odbijaju dvije vrste – ambiciozna kučka koja živi (za) posao i udavača koja skakuće iz krila u krilo polumafijašima,

OPET OVO VALENTINOVO...

Autor Domagoj Jakopović Ribafish

Srijeda, 12 Veljača 2014 12:12 - Ažurirano Srijeda, 12 Veljača 2014 12:26

fudbalerima i bogatim tatinim sinovima. Normalni mušjaci takve sve češće izbjegavaju, i traže nešto normalno i veselo. Nekoga s kim će podijeliti Životinjsko carstvo ili dugo pričati o pogledanom filmu, veseliti se kad se zaserete senfom iz hotdoga... Nekoga tko neće upadati u dosadne ravne i duge šine normi kojima nas žele ograničiti.

Zato u ime zdravog razuma apeliram na sljedeće. Dolje Valentino kao jedan određeni dan u godini, obavezno srčeko i večera u restoranu. Ako si to ne priuštimo jednom mjesečno i doista potrudimo razveseliti dragu nam osobu – onda to i nije veza za koju bi se isplatilo ginuti. Odaberite jedan dan u mjesecu, tjednu, tromjesečju samo za vas dvoje i uživajte u romantici, gugutanju, držanju za ruke (preživjet ćemo, slijedi nam seks, valjda), i ne forsirajte nešto samo zato jer o tome govore u Red Carpetu ili pišu u Storyju. A ako nađete nekoga s kim isto dišete, onda vam je svaki dan Valentino, a samo Valentino poput juhe iz vrećice nasuprot bakinog ajngemahteca. Pa sretno vam bilo...